

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ
ΌΤΑΝ ΕΦΥΓΑΝ
Τ' ΑΓΑΛΜΑΤΑ

ΜΕΤΙΧΙΜΙΟ

Β' ομάδα

1. Να επιλέξεις τρία (3) από τα παρακάτω αποσπάσματα και να τα σχολιάσεις, καταγράφοντας αναλυτικά τις σκέψεις που σου δημιουργήθηκαν:

- σελ. 130 «Το πιο μικρό είναι και μεγάλο, αρκεί να θες να δεις τη σημασία του... Είχα ανάγκη να βρω τη σημασία μου μέσα σε όλο αυτό που γινόταν»
- σελ. 204 «Όταν ήμουν μικρή, νομίζω πως δε με πείραζε που είχα ενάμισι χέρι κι όχι δύο..... γοητευτικό βλέμμα» (σε συνδυασμό με σελ. 7-8 -προλογικό σημείωμα- «Κι ήταν η πρώτη φορά που.....για το διαφορετικό»)
- σελ. 153-4 «Ντουντού, μου φαίνεται πως άκουγα παντού γύρω μου ..... Όλες βουβές»
- σελ.198-9 «Κι ήταν εκείνα τα λόγια αλλόκοτα..... Μαζί με τα αγάλματά τους»
- σελ. 207 «Να μου προσέχετε... τον φόβο κατάματα»

Σελ. 198-9 «Κι ήταν εκείνα τα λόγια αλλόκοτα.....Μαζί με τα αγάλματά τους»

Η συγγραφέας μιλάει για τη μεγάλη καταστροφή που έκαναν οι Γερμανοί στην Ελλάδα. Η βαρβαρότητά τους δεν είχε όρια, προχωρούσαν και σκορπούσαν τον θάνατο. Πυροβολούσαν και σκότωναν όποιον έβλεπαν μπροστά τους, ακόμη και τα αγάλματα στους δρόμους, στις πλατείες. Το μίσος δε σταματούσε, όμως, τους έπιασε υστερία, πυροβολούσαν τον ουρανό, να σκοτώσουν τον ήλιο της Ελλάδας, να εξαφανίσουν τα πάντα!!!

Και εκεί που νόμιζαν ότι τα κατάφεραν, ανακάλυψαν ότι νικήθηκαν, ότι δεν μπόρεσαν να κατακτήσουν ούτε τη γη, ούτε τον αέρα, ούτε τη θάλασσα, ούτε τον ήλιο της χώρας αυτής και προπάντων δεν μπόρεσαν να εξουσιάσουν τους ανθρώπους της που ήταν καμωμένοι από αέρα ελευθερίας.

Οι Γερμανοί έφυγαν, αφού σκόρπισαν τον θάνατο και τον πόνο, άφησαν τον λαβωμένο λαό να θάψει τους νεκρούς του. Και εδώ είναι η τραγική ειρωνεία. Ο θρήνος για τους νεκρούς συναντάει την ανάσταση των μαρμάρινων ανθρώπων, των αγαλμάτων μας, της ιστορίας μας, αυτά που κρύψαμε στη γη, για να μη μας τα πάρουν οι εχθροί στην πατρίδα τους. Άνοιγαν λάκκους, για να θάψουν τους νεκρούς και έβρισκαν αγάλματα. Ανταλλαγή σωμάτων! Ξέθαβαν τα μαρμάρινα σώματα και στη θέση τους έμπαιναν τα ανθρώπινα. Δάκρυα χαράς και πόνου μαζί. Όμως τα σώματα είχαν κάτι κοινό, ανθρώπινα και μαρμάρινα καταγράφηκαν στο βιβλίο της Ιστορίας!

Σελ.207 «Να μου προσέχετε τον Τίκο.....Κοιτούσε τον φόβο κατάματα»

Η συγγραφέας περιγράφει τον πόνο του θανάτου και του αποχωρισμού μέσα από τα λόγια της μικρής Αγγελίνας. Ένας πόνος βουβός και δυνατός που κάνει να πονάει η ψυχή, η καρδιά, το μυαλό ταυτόχρονα και που τελικά μπορούν να σε νιώσουν μόνο αυτοί που σε αγαπούν. Και το κορίτσι ένιωθε τα αγάλματα φίλους της, κομμάτι της ζωής της και της ψυχής της. Μόνο αυτά μπορούσαν να την καταλάβουν αυτή τη στιγμή!!! Μεγάλωσε κοντά τους, αυτά τη συμβούλευαν, αυτά έπαιζαν μαζί της, ήταν οι φίλοι που ποτέ δεν την κορόιδεψαν για το πρόβλημα

που είχε, γιατί και αυτά δεν είχαν χέρια, πόδια ή κεφάλι και την έβλεπαν με τα μάτια της ψυχής, όπως και ο σάρκινος φίλος της, ο Τίκο.

Και ξαφνικά χάνονται όλοι οι φίλοι της μέσα στη γη και μένει μόνη. Τότε συνειδητοποιεί ότι απ' όλους, αγαπούσε περισσότερο τον παιδικό της φίλο, τον Τίκο, που ο πόλεμος δεν τους άφησε να χαρούν, να παίξουν, να ονειρευτούν, ίσως και να ερωτευθούν. Ένωθε τόσα πολλά συναισθήματα για τον Τίκο και δεν πρόλαβε να του τα εκμυστηρευτεί, γιατί τους πρόλαβε ο θάνατος και όλος αυτός ο χείμαρρος συναισθημάτων αγάπης, πόνου, αδελφικότητας, τρυφερότητας, θαυμασμού, ξεχείλισε επάνω στον λυγμό, το κλάμα, τον ψίθυρο, την προσευχή προς τα αγάλματα, που ήταν θαμμένα στη γη δίπλα στον Τίκο. Τους έλεγε να πούνε στον Τίκο που είχαν δίπλα τους, όσα δεν πρόλαβε αυτή να του πει και να κάνουν όσα δεν πρόλαβε να κάνει, πριν εκείνος προλάβει και πιει το νερό της λησμονιάς. Γιατί ο θάνατος είναι όμοιος με το νερό της λησμονιάς. Όποιος το πιει δε γυρνάει πίσω!

Σελ.204 « Όταν ήμουνα μικρή, νομίζω πως δεν με πείραζε που είχα ενάμισι χέρι και όχι δύο...γοητευτικό βλέμμα» (σε συνδυασμό με σελ. 7-8- προλογικό σημείωμα- «Κι ήταν η πρώτη φορά που...για το διαφορετικό»)

Η συγγραφέας μας μιλάει για την αληθινή φιλία αλλά και για την ψυχική βία που αντιμετωπίζουν τα άτομα που έχουν ένα σωματικό πρόβλημα. Τα μάτια των ανθρώπων εστιάζουν πάντα στο διαφορετικό, στην αναπηρία των ατόμων αυτών και τις περισσότερες φορές είτε τους συμπονοούν γι' αυτό, είτε τους απομονώνουν, είτε τους αποφεύγουν, είτε τους κοροϊδεύουν. Ποιος θέλει να γεννηθεί ή να μείνει ανάπηρος στη ζωή του; Κανείς! Δεχόμαστε κάτι παρά τη θέλησή μας και ταυτόχρονα κουβαλάμε και την αποστροφή των συνανθρώπων μας...

Η σκληρότητα των ανθρώπων τις περισσότερες φορές είναι τόσο μεγάλη, που κάνει τους ανθρώπους να μη βλέπουν την ψυχή και το μυαλό των σωματικά ανάπηρων ατόμων αλλά το σωματικό τους ελάττωμα, ίσως γιατί κατά βάθος αυτοί είναι «ψυχικά ανάπηροι».

Και σε αυτό το απόσπασμα, που είναι μια κατάθεση ψυχής της μικρής Αγγελίνας, βλέπουμε ότι όσο ήταν μικρή και εισέπραττε αγάπη

και αναγνώριση, δεν είχε νιώσει το πρόβλημά της. Όταν, όμως, βγήκε στη γειτονιά, για να παίξει στον κόσμο των παιδιών, που όσο αγνά είναι, τόσο σκληρά γίνονται πολλές φορές, άρχιζαν να την κοροϊδεύουν και τότε ένιωσε την αναπηρία της και γέμισαν τα μάτια της με δάκρυα πόνου. Τότε γνώρισε τον δυνατό άγγελο-φύλακα, τον φίλο της Τίκο, που την πήρε από το χέρι μακριά από τους χλευασμούς των άλλων παιδιών. Εκείνος μπορούσε να την καταλάβει, γιατί και αυτός είχε πρόβλημα με την όρασή του και αυτόν τον κοροϊδευσαν για τα χοντρά γυαλιά του, που όμως η Αγγελίνα παράβλεπε, γιατί μπορούσε να δει με τα μάτια της ψυχής της το γοητευτικό και θλιμμένο βλέμμα του κάτω από αυτά.

Ο Τίκο έγινε φίλος της και για εκείνον η αδελφή που είχε χάσει. Μια δυνατή φιλία γεννήθηκε, που μας έκανε να ξεχάσουμε την αναπηρία και των δύο και να τους συμπονέσουμε, για όσα τους έτυχαν.

Μιχαέλα Αλεξανδρίδη,
Α1 Γυμνασίου